

Luni, 31 August, 2026

Așezarea cinstitului brâu al Maicii Domnului în raclă; †) Sf. Cuv. Macarie Protopsaltul

2 Corinteni 12

¹⁰ De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtoări pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare...

¹¹ Devenit-am nebun lăudându-mă; voi m'ați silit; căci se cuvenea ca voi să mă vorbiți de bine, pentru că eu într-un nimic nu sunt mai prejos decât acești prea-foarte dintre apostoli, cu toate că nu sunt nimic.

¹² Semnele apostolului¹ s'au arătat la voi într-o toată răbdarea, în semne, în minuni și'n puteri.

¹³ Căci cu ce sunteți voi mai prejos decât celelalte Biserici, fără numai că eu nu v'am fost povară? Iertați-mi această nedreptate!...

¹⁴ Iată, a treia oară sunt gata să vin la voi; și nu vă voi fi povară, că nu pe ale voastre le caut, ci pe voi. Fiindcă nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinți, ci părinții pentru copii.

¹⁵ Iar eu foarte bucuros voi cheltui

și mă voi cheltui pentru sufletele voastre. Și dacă eu vă iubesc mai mult, fi-voi oare iubit mai puțin?³

¹⁶ Dar fie, nu eu v'am împovărat; dar, fiind viclean, v'am prins cu meșteșug...⁴

¹⁷ Am tras eu foloase de la voi prin vreunul din aceia pe care i-am trimis?

¹⁸ L-am rugat pe Tit, și împreună cu el l-am trimis pe fratele. A tras oare Tit vreun folos de la voi? N'am umblat noi în același duh? N'am călcat noi pe aceleași urme?

¹⁹ Vi se pare că de mult ne apărăm față de voi? Dar noi în fața lui Dumnezeu grăim, într-un Hristos; și toate acestea, iubirii mei, pentru zidirea voastră.

Marcu 4

¹⁰ Iar când a fost singur, cei ce erau pe lângă El împreună cu cei

³ Variantă: chiar dacă, iubindu-vă mai mult, eu voi fi iubit mai puțin.

⁴ Aserțiune a adversarilor lui Pavel (n'a profitat direct, personal, ci prin interpuși).

¹ Subînțeles: adevăratului apostol.

² Una din ironiile tipice ale lui Pavel.

doisprezece⁵ L-au întrebat despre parabolă.

¹¹ Și El le-a zis: „Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar celor din afară toate li se fac în parabole,

¹² ca privind să privească și să nu vadă, și auzind să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să-și revină și să li se ierte”⁶.

¹³ Și le-a zis: „Nu pricepeți parabola aceasta? Atunci cum veți înțelege toate parabolele?

¹⁴ Semănătorul seamănă cuvântul.

¹⁵ Cele de lângă drum sunt aceia în care se seamănă cuvântul; și numa’ ce-l aud, că vine de’ndată Satana și ia cuvântul semănat în ei.

¹⁶ Tot așa, cele semănate pe loc pietros sunt aceia care aud cuvântul și-l primesc de’ndată cu bucurie,

¹⁷ dar nu au rădăcină întru ei și durează doar pân’la un timp; apoi, când se întâmplă strâmtorare sau prigoană din pricina cuvântului,

îndată se poticnesc.

¹⁸ Și cele semănate între spini sunt cei care ascultă cuvântul,

¹⁹ dar pătrunzând în ei grijile veacului acestuia și înșelăciunea bogăției și poftele după celelalte, acestea înăbușă cuvântul și-l fac neroditor.

²⁰ Iar cele semănate pe pământul cel bun sunt cei care aud cuvântul și-l primesc și aduc roade: unul treizeci, altul șazeci și altul o sută”.

²¹ Și le zicea: „Se aduce oare făclia ca să fie pusă sub obroc sau sub pat? Oare nu ca să fie pusă în sfeșnic?

²² Că nu este ceva ascuns care să nu fie dat pe față; nici nu a fost ceva tănuț decât ca să vină la lumina zilei.

²³ Cel ce are urechi de auzit, să audă!”⁷

⁵ Cercul mai larg al apostolilor, cei pe care Iisus îi inițiază cu precădere în tainele Evangheliei.

⁶ Pasajul e un citat liber din Is 6, 9-10 și se referă la cei ce refuză efortul cunoașterii, preferând comoditatea ignoranței și, prin aceasta, refuzându-și mântuirea. Textul are și o undă de ironie abia perceptibilă.

⁷ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

A suflat Dumnezeu suflare de viață și a luat ființă omul după chipul lui Dumnezeu. Așa se întâmplă și la cea de-a doua naștere: prin suflarea Dumnezeiescului Duh, despre care nu se știe de unde și cum vine, se pun temeiurile vieții noi și se reface chipul lui Dumnezeu. Acesta este punctul de plecare; de acum încolo începe truda înălțării chipului la desăvârșita asemănare. Acest chip, renăscut de către Duhul lui Dumnezeu după chipul Ziditorului, se preschimbă⁸ din slavă în slavă, dar nu fără lucrarea noastră: ale noastre sunt truda și osteneala, dar Dumnezeu zidește și face să crească cu harul Preasfântului Duh, prin credința în Domnul. Iată idealul și mijlocul de a da ființă în noi înșine chipului și asemănării lui Dumnezeu! Și câte nu se scriu și nu se vorbesc în ziua de azi despre educație! Cu toate astea, ea este lămurită în puține cuvinte de cuvântul lui Dumnezeu. Tu doar apucă-te să înfăptuiești ceea ce este poruncit, și educația ta va

ajunge singură la țel. Aceasta este calea de educație a lui Dumnezeu; ea însă nu înlătură căile omenești, dimpotrivă, le îndreptează și le încununează cu reușită. Atunci însă când nu sunt urmate decât căile omenești, educația este de obicei neîndestulătoare, nedeplină și nu arareori strică de tot pe cei educați; iar apoi, toată viața lor merge strâmb. Acolo unde se înmulțesc cei educați strâmb și societatea începe să devină din ce în ce mai strâmbă – și ca viață, și ca vederi. Sfârșitul este strâmbătatea de obște: unul e putred într-o parte, altul în alta.⁹

⁸ Sensul mai exact ar fi de „se transformează” – *preobrazuietsia*. *Preobrajeriie* este Schimbarea la Față – n. tr.

⁹ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.